

Sygn. akt IV U 1329/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 grudnia 2016r. w S.

odwołania B. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 16 października 2014 r. Nr (...)/ (...)

w sprawie B. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1329/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 16 października 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.6 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.) odmówił B. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. ZUS wskazał, iż stosownie do orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 7 października 2014r., nie jest ona niezdolna do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła B. B. wnosząc o jej zmianę i ustalenie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z związku z wypadkiem przy pracy. W uzasadnieniu stanowiska zarzuciła, że decyzja ta została wydana niezgodnie ze stanem faktycznym. W dniu 14 sierpnia 1994r. podczas wykonywania obowiązków zawodowych w szpitalu, tj. podczas podnoszenia jednego z pacjentów doznała poważnego urazu kręgosłupa. W związku z tym orzeczono u niej w 1995r. 25% uszczerbek na zdrowiu. Od 1995r. ubezpieczona była uprawniona do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z powyższym wypadkiem przy pracy. W ocenie ubezpieczonej, stan jej zdrowia, w porównaniu do czasu ostatniego orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 4 lipca 2012r. nie poprawił się, a uległ pogorszeniu. Nie może ona wykonywać prac fizycznych, a przekwalifikowanie w jej sytuacji jest znacznie utrudnione.

Ubezpieczona podniosła, iż właściwymi lekarzami zdolnymi do oceny stanu jej zdrowia powinni być neurochirurg oraz ortopeda z wieloletnim doświadczeniem zawodowym (odwołanie k.1-6 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując że zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 7 października 2014r., która nie stwierdziła u ubezpieczonej niezdolności do pracy, a odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę tej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.7-8 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczona B. B. w okresie od 7 lutego 1996r. do 31 lipca 2014r. uprawniona była do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, który wydarzył się 14 sierpnia 1994r. (bezsporne- informacja k. 235 akt rentowych, decyzja z dnia 27 lutego 1996r. k. 17v akt rentowych, decyzja z 24 lipca 2012r. o ustaleniu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do 31 lipca 2014r. k.231 akt rentowych).

W dniu 18 sierpnia 2014r. wpłynął do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniosek ubezpieczonej o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (wniosek k.234 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczoną na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 4 września 2014r. ustalił, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika z 4 września 2014r. k.236 akt rentowych). Na skutek wniesienia przez ubezpieczoną sprzeciwu od tego orzeczenia, została ona skierowana na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 7 października 2014r. ustaliła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (sprzeciw k.9-12 akt rentowych – tom dokumentacji medycznej i orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 7 października 2014r. k.239 akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 16 października 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (decyzja z 16 października 2014r. k.240 akt rentowych).

Ubezpieczona ma niespełna 56 lat i posiada wykształcenie średnie w zawodzie położnej. Ubezpieczona pracowała w tym zawodzie od 1982r. do 1995r., a następnie przez około 5 lat była zatrudniona w pokrewnym zawodzie pielęgniarki (bezsporne, wyjaśnienia ubezpieczonej k.58v i 88v akt sprawy).

W dniu 14 sierpnia 1994r. ubezpieczona doznała wypadku przy pracy. W związku z tym zdarzeniem, w dniu 20 marca 1995r. została operowana z powodu przeciążeniowej dyskopatii lędźwiowej na poziomach L3-L4 i L4-L5. Od chwili przeprowadzenia tego zabiegu, u ubezpieczonej występują zaburzenia moczowe. Ubezpieczona nie leczyła się z powodu tej dolegliwości. Cały czas utrzymują się u niej dolegliwości bólowe kręgosłupa w odcinku lędźwiowo-krzyżowym z promieniowaniem do kończyn dolnych. Ubezpieczona zgłasza drętwienie rąk. Z badania (...) kręgosłupa szyjnego wynika obecność niewielkich uwypukleń dysków na poziomach C4-C5 i C5-C6. Rdzeń kręgowy oceniono jako prawidłowy. W badaniu (...) z 14 lipca 2014r. stwierdzono obecność wielopoziomowych wypuklin dysków, największe zmiany dotyczą przestrzeni L4-L5. Stwierdzono również obecność wielopoziomowych zmian zwyrodnieniowych dotyczących stawów międzykręgowych. Ze zgromadzonej dokumentacji nie wynika, by w ostatnich latach dochodziło u ubezpieczonej do znacznego nasilenia zespołu bólowego wymagającego intensywnego leczenia neurologicznego. Badanie neurologiczne wykazało ruchomość kręgosłupa w odcinkach szyjnym i lędźwiowo-krzyżowym utrzymującą się w granicach normy bez cech wzmożenia napięcia mięśni przykręgosłupowych. Nie stwierdzono objawów patologicznych oraz innych cech świadczących o uszkodzeniu układu piramidowego oraz obecności objawów korzeniowych z odcinka szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego jak również zaburzeń zborności kończyn. Aktualny stan neurologiczny ubezpieczonej nie powoduje naruszenia sprawności organizmu kwalifikującego ją do orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy. Istnienie choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa przy braku istotnych ubytków neurologicznych nie jest jednoznaczne z orzeczeniem długotrwałej niezdolności do pracy. Stan morfotycznie-czynnościowy narządów ruchu nie wskazuje na istnienie schorzenia, które naruszałoby prawidłowe

funkcjonowanie organizmu w stopniu powodującym u ubezpieczonej niewydolność czynnościową w odniesieniu do charakteru wykonywanej pracy. Ubezpieczona posiada bardzo dobrą sprawność ruchową i czynnościową kończyn górnych i dolnych oraz ograniczenie ruchomości kręgosłupa nie upośledzającego istotnie obecnie jego funkcji, stąd też nie ma podstaw do uznania, by była ona długotrwale niezdolna do pracy i by istniały ograniczenia zdolności do pracy w zawodzie pielęgniarki. Ubezpieczona porusza się samodzielnie i stosunkowo sprawnie, bez używania laski ani kul łokciowych. Przeprowadzona ocena ortopedyczna nie ujawniła obecności cech istotnego upośledzenia funkcji kręgosłupa i narządów ruchu. Nie stwierdzono również istotnego upośledzenia stóp- nie występują niedowłady upośledzające chodzenie oraz wypełnianie funkcji statyczno-motorycznej. Stan zdrowia ubezpieczonej poprawił się w stosunku do badania przeprowadzonego przez biegłego sądowego w 2003 r. (orzeczenia biegłych sądowych z zakresu chirurgii i neurochirurgii k.15 akt sprawy, ortopedii k. 35-35v akt sprawy, neurochirurgii oraz neurotraumatologii i urologii k.43-44 akt sprawy, neurochirurgii k.71 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej B. B. okazało się nieuzasadnione.

Stosownie do treści art.6 ust.1 pkt 6 wyżej wymienionej ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, z tytułu wypadku przy pracy przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy.

W myśl art. 12 ust. 1, 2 i 3 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r. poz. 1440 ze zm.) niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie sprawy wymagało zbadania czy u ubezpieczonej po 31 lipca 2014r. istnieje niezdolność do pracy, która pozostawałaby w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 14 sierpnia 1994r. W tym celu Sąd zasięgnął opinii specjalistów z zakresu medycyny. Sporządzone na tę okoliczność trzy opinie biegłych z zakresu ortopedii i traumatologii, chirurgii, neurochirurgii, neurochirurgii i neurotraumatologii oraz urologii dały podstawy do ustalenia, że ubezpieczona nie aktualnie jest osobą niezdolną do pracy. Biegli rozpoznali u ubezpieczonej opisane wyżej schorzenia z zakresu neurologii, urologii i ortopedii stwierdzając jednocześnie, że stan zaawansowania tych schorzeń nie upośledza sprawności organizmu ubezpieczonej w stopniu powodującym niezdolność do pracy.

Analizując przedmiotowe opinie biegłych (k.15, 35-35v, k.43-44 i k.71 akt sprawy), Sąd doszedł do przekonania, że stanowią one wiarygodne dowody w sprawie. Podkreślić należy, iż wszyscy opiniujący biegli zgodnie stwierdzili, iż ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Wnioski te są zatem spójne i zostały przedstawione w kategorięczny sposób. Co prawda, należy zgodzić się z uwagą ubezpieczonej, iż pierwsza z opinii jest lakoniczna, nie mniej jednak nie podważa to okoliczności, że wnioski w niej zawarte są zbieżne z tymi, do których doszli pozostali biegli wypowiadający się na temat istnienia u ubezpieczonej niezdolności do pracy. Opinie te wydane zostały przez specjalistów z zakresu schorzeń występujących u ubezpieczonej, a swoje ustalenia biegli oparli o analizę dokumentacji medycznej ubezpieczonej, a także o badania fizykalne ubezpieczonej. Opinie posiadają należyty poziom merytoryczny, dlatego też, zdaniem Sądu, zasadnym jest podzielenie wniosków wyrażonych przez biegłych.

Podkreślić należy, że podstawę ustalenia, czy osoba ubezpieczona jest niezdolna do pracy, stanowi opinia sporządzona przez biegłych odpowiednich specjalności. Jeżeli opinia ta zostanie wydana w sposób prawidłowy, to Sąd nie może jej pominąć przy rozstrzygnięciu w przedmiocie przyznania prawa do renty.

Należy zauważyć, iż każdy z biegłych opiniujących w niniejszej sprawie posiada tytuł naukowy dra nauk medycznych i w większości znajdują się oni na liście biegłych sądowych odpowiednio Sądu Okręgowego w Lublinie oraz Sądu Okręgowego w Warszawie. Wynika stąd, iż osoby te posiadają odpowiednie wykształcenie i wiedzę medyczną oraz, że

stale zajmują się sporządzaniem opinii na potrzeby postępowań sądowych. Tymczasem ubezpieczona domagała się wydania opinii przez biegłego posiadającego tytuł naukowy profesora spondylo-neurochirurgii, który przeprowadza operację, a nie tylko asystuje przy dokonywaniu zabiegów. Jako przykład należytej opinii ubezpieczona podała sporządzoną przez prof. dr hab. med. K. T., który opiniował stan jej zdrowia w 2001r. i 2003r. na potrzeby postępowań prowadzonych przez Sąd Wojewódzki w Lublinie IV U 230/00 oraz Sąd Okręgowy w Siedlcach IV U 1394/02. W ocenie Sądu, te subiektywne odczucia ubezpieczonej, nie podważają merytorycznej prawidłowości przeprowadzonych dowodów. Podobnie w przypadku zgłoszonych przez ubezpieczoną zastrzeżeń do opinii. Ubezpieczona nie zgodziła się z ustaleniami biegłych. Fakt jednak uprzedniego pobierania przez ubezpieczoną renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy nie przesądza o tym, że aktualnie ubezpieczona jest nadal osobą niezdolną do pracy. Z aż trzech opinii biegłych wynika, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (w zawodzie pielęgniarki i położnej), a zatem brak jest przesłanek do uznania jej za osobę co najmniej częściowo niezdolną do pracy w rozumieniu art.12 ust.3 ustawy emerytalnej.

Reasumując stwierdzić należało, że ubezpieczona nie spełnia warunku nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy określonego w art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zw. z art.12 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w postaci częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy pozostającej w związku z wypadkiem przy pracy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności na podstawie art.477¹⁴§1 kpc Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.